

DOI: <https://doi.org/10.4312/keria.25.2.125-126>

Maria Topali

CREDO

*(tokrat kot uspavanka)
za moji punčki*

Njenih rok ali nog?
Ali morda glasu?
Oči ne. Vedno je hitela, sklonjena.
Roke rdeče, noge hrapave in s trdo kožo
Kot v *Kralju sladoleda*
mi oblika njene počasne smrti
omogoča da jo zdaj priklicujem, živo mrličko:
»Domačinke so,« je pravila, »ko smo mi prišli iz Domovine,
obrisale pod
in z isto krpo so pobrisale mizo.«
V tej kratki davni zgodbi (saj se je tudi ona rodila tukaj,
torej jo je morala slišati od svoje mame?)
se skriva credo
s trdo kožo kot njene pete
rdeč kot koža na njenih rokah
osredotočen kot njen pogled
z umom, ki stalno pripravlja prtljago za kam drugam.

Hiše so se bleščale, dvorišča so bila zdrgnjena, kamen tisočkrat pometen,
noge moških umite v lavorju, njihovi odstriženi nohti
na brisači (videla sem, kako se sklanja, samo njen hrbet)
govorila je: »Kakšna trma, cel svet bi se lahko
na novo rodil iz našega rodu.« »Obleka,« je govorila, »pokrpana,
ampak čista, čista,«
oči večno hitijo, spuščene, noge žuljave, polomljeni nohti,

utrujenost – plimovanje, utrujenost – luna, utrujenost – življenje
na moji koži lahko v vsaki pori, vsaki tetivi na pritisk
slišiš in vidiš ta credo. Prenašalka sem, od rojstva.

Nekega jutra so vsi odšli od doma
in mi pustili svojo zapuščino v posteljah
v kopalnici v kuhinji – na srečo nisem imela vrta! –
snela sem s stene
mali sesalec za drobtine
tega ki ga daš polniti in sesa majhne količine
ne da bi ti uničeval roke križ in zapestja

in sem posesala vse v enem zamahu.
Nisem bila v domovini, to naj se ve.
Čas je za spati, srčka, pozno je.

Prevedla Lara Unuk